

Sygn. akt II Ka 665/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	stażysta Anita Śledzińska

przy udziale prokuratora Katarzyny Korneluk- Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2021 r.

sprawy **P. S. oskarżonego z art. 178b kk**

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 10 czerwca 2021 r. sygn. akt II K 662/20

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego P. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę

270 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 665/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 10 czerwca 2021 r., sygn. II K 662/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Naruszenie art. 7 kpk, poprzez ukształtowanie przez Sąd I instancji swojego przekonania dowolnie, z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz z pominięciem wiedzy i doświadczenia życiowego, tj.:</p> <p>a. uznanie za wiarygodne zeznania świadka M. B. w części obejmującej przeprowadzenie kontroli drogowej, tj. co do miejsca prowadzenia kontroli, sposobu jej przeprowadzenia oraz położenia funkcjonariusza w sytuacji, w której:</p> <p>i. z oględzin nagrania z rejestratora wynika, że świadek M. B. nie stał przy krawędzi jezdni, a kilka metrów od niej w chwili dokonywania kontroli;</p> <p>ii. kontrola prędkości była dokonywana z odległości nie większej niż 100 metrów, które auto poruszające się z prędkością około 120 km/h (33 m/s) pokonuje w niecałe 3 sekundy, co uniemożliwiało fizycznie jakąkolwiek reakcję funkcjonariusza, a tym bardziej taką</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

reakcję, która opisywana była przez świadka E. K., tj. opuszczanie przez świadka M. B. ręki w momencie zrównania się auta oskarżonego z zaparkowanym, prostopadle do osi jezdni radiowozem;

(...). z oględzin nagrania z rejestratora wynika brak jakiegokolwiek reakcji mimicznej oskarżonego P. S. w chwili dokonania pomiaru,

- co doprowadziło do błędu w ustaleniach stanu faktycznego przyjętego za podstawę rozstrzygnięcia w taki sposób, że ustalono, że oskarżony P. S. podjął próbę hamowania na skutek rzekomo dawanych sygnałów ręką przez świadka M. B.;

b. ustalenie, że oskarżony P. S. widział i słyszał odpowiednio sygnały błyskowe i dźwiękowe podawane przez funkcjonariuszy w sytuacji, w której:

i. ustalone przez Sąd I instancji poruszanie się przez oskarżonego z prędkością około 120 km/h powodowało, że oskarżony w każdej sekundzie pokonywał około 33 metry;

ii. w momencie ustawienia się wzdłuż osi jezdni przez funkcjonariuszy, zgodnie z uznanymi w pełni za wiarygodne zeznaniami świadków B. i K., oskarżony był około 300 metrów od radiowozu, a więc minęło około 10 sekund od rzekomego podania przez świadka B. sygnału ręką do zatrzymania się;

(...). z ogólnodostępnych danych, co stanowi w ocenie obrońcy notorium, wynika, że od miejsca kontroli do początku zakrętu, za którym - zgodnie z zeznaniami

świadków B. i K. - zniknął z pola widzenia funkcjonariuszy oskarżony, jest około 500 metrów, gdzie oskarżony poruszający się z prędkością około 120 km/h od miejsca kontroli dotarł po około 15 - 17 sekundach od chwili zrównania się z pojazdem zaparkowanym przez funkcjonariuszy w chwili kontroli prędkości;

iv. oskarżony pomiędzy ustawieniem się w osi jezdni przez radiowóz, a rozpoczęciem wjazdu w zakręt, tj. na przestrzeni około 5-7 sekund, będąc w 10. sekundzie od próby zatrzymania do kontroli około 300 metrów w od rozpędzającego się radiowozu oraz będąc w zamkniętym aucie, **nie mógł fizycznie** usłyszeć dźwięku radiowozu oraz **nie mógł fizycznie** rozpoznać jakiegokolwiek polecenia nakazującego zatrzymanie w rozumieniu art. 178b kk nawet gdyby ten (co nie miałoby obiektywnego uzasadnienia z uwagi na odległość obu pojazdów), byłby podawany przez funkcjonariuszy obecnych w radiowozie;

v. oskarżony poruszał się ze stałą prędkością około 120 km/h (33 m/s), zaś radiowóz po około 10. sekundzie od kontroli rozpoczynał dopiero rozpędzanie, a zatem pojazd oskarżonego oddalał się od radiowozu będącego w osi jezdni, po czym po 5-7 sekundach zniknął za zakrętem, co **uniemożliwiało fizycznie** oskarżonemu znajdującemu się aucie usłyszenie jakiegokolwiek dźwięku sygnałów radiowozu nawet gdyby były one podawane;

- co doprowadziło do błędu w ustaleniach stanu faktycznego przyjętego za podstawę orzekania w zakresie tego, że oskarżony „widział

	sygnały świetlne i dźwiękowe podawane przez funkcjonariuszy z jadącego radiowozu podczas pościgu za oskarżonym, podjętego niezwłocznie".	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej, Sąd Okręgowy nie stwierdził obrazy przepisu art. 7 kpk, która polegałaby na bezzasadnym obdarzeniu wiarą zeznań świadka M. B. w części obejmującej przeprowadzenie kontroli drogowej, tj. co do miejsca prowadzenia kontroli, sposobu jej przeprowadzenia oraz położenia funkcjonariusza Policji, jak również ustalenie, że oskarżony widział i słyszał sygnały błyskowe i dźwiękowe kierowane do niego przez funkcjonariuszy. Wniesiona przez obrońcę apelacja ograniczała się do prostego zaprzeczenia zeznaniom świadków - funkcjonariuszy Policji, z jednoczesnym bezkrytycznym obdarzeniem wiarą wyjaśnień oskarżonego, który zaprzeczał swojemu sprawstwu. Warto zwrócić uwagę na dwie kluczowe okoliczności: we wniesionej apelacji obrońca nie kwestionował tego, że po pierwsze - na zdjęciu wykonanym przez policjantów z k. 11 akt sprawy rzeczywiście jest jego mocodawca, po drugie zaś - że oskarżony P. S. w dniu 28 maja 2020 r. w miejscowości P. przekroczył o ponad 70 km/h dozwoloną prędkość w terenie zabudowanym (50 km/h), poruszając się z prędkością 121 km/h. W ocenie Sądu Okręgowego, powyższe okoliczności powinny stanowić punkt wyjścia przy rozważaniu podnoszonych</p>		

przez obrońcę argumentów, który obronę oskarżonego uzasadnia poruszaniem się P. S. ze znaczną prędkością ok. 121 km/h, tj. w istocie usprawiedliwia działanie oskarżonego łamaniem przez niego przepisów drogowych i popełnieniem wykroczenia z art. 92 kw.

Pamiętać należy, że znamiona występkę opisanego w art. 178b kk można zrealizować jedynie umyślnie, tak z zamiarem bezpośrednim, jak i wynikowym (G. Bogdan [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Część I. Komentarz do art. 117-211a, red. W. Wróbel, A. Zoll, Warszawa 2017, art. 178(b), LEX). Z tego też względu, argumentacja obrońcy dotycząca zamiaru oskarżonego i braku możliwości dostrzeżenia przez P. S. sygnałów świetlnych i dźwiękowych kierowanych do niego przez funkcjonariuszy Policji nie mogła doprowadzić do uniewinnienia oskarżonego zgodnie z wnioskiem sformułowanym w następstwie podniesionych w apelacji zarzutów. W konsekwencji, o naruszeniu zasad logiki, doświadczenia życiowego i praw fizyki, a także wykładni normy z art. 178b kk, co zarzuca skarżący, w ogóle nie mogło być mowy. Tego rodzaju argumenty, przy linii obrony dotyczącej czynu z art. 178b kk przy okolicznościach ujawnionych w sprawie, których nie kwestionowała obrona, m.in. tego, że oskarżony przejechał obok policjantów z w/w prędkością nie zatrzymując się do kontroli i kontynuował jazdę mimo podjętego za nim pościgu przy wykorzystaniu sygnałów świetlnych i dźwiękowych, nie mogły przynieść oczekiwanego rezultatu.

Jak wskazał obrońca, kierowca ściganego pojazdu musi wiedzieć, że

<p>jest ścigany – aczkolwiek w ocenie Sądu Okręgowego, świadomość oskarżonego co do tej okoliczności została przez Sąd Rejonowy wyprowadzona prawidłowo ze zgromadzonych dowodów, w tym z zeznań M. B. i E. K., którzy zeznali, iż widząc radiowóz policyjny oskarżony początkowo zwolnił, później zaś przyspieszył. Przyjąć zatem należało, iż był to moment podjęcia przez niego decyzji o niezatrzymaniu się. Przekonujący, logiczny i przez to zgodny z przepisem art. 7 kpk, był tok rozumowania Sądu Rejonowego z rubryki 2.2 tabelarycznego uzasadnienia, gdzie Sąd meriti wskazuje, iż „Wszak oskarżony, będąc kierowcą samochodu V. (...) niewątpliwie obserwował drogę przed pojazdem i musiał widzieć policjanta dającego mu ręką sygnał do zatrzymania pojazdu, a następnie – uciekając, musiał kontrolować, czy podjęta przez niego próba ucieczki ma szansę być skuteczną.” (k. 108).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę orzeczenia w całości i uniewinnienie oskarżonego P. S. od zarzucanego i przypisanego mu czynu;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>Błąd w ustaleniach stanu faktycznego, przyjętych za</p>	<p># zasadny</p>

	<p>podstawę orzekania polegający na ustaleniu, że po stronie oskarżonego istniał zamiar niezastosowania się do stanowiących polecenie zatrzymania w rozumieniu art. 178b kk sygnałów świetlnych i dźwiękowych funkcjonariuszy (oskarżony „(...) niewątpliwie obserwował w lusterku wstecznym dalszy rozwój wypadków i sygnały podawane z jadącego radiowozu były przez niego odbierane. Pomimo tego nie zatrzymał się i kontynuował jazdę (...).”), w sytuacji, w której Sąd I instancji pominął obiektywne okoliczności i zasady doświadczenia życiowego, takie jak prędkość oddalania się oskarżonego, odległość między autami, fizyczną niemożliwość usłyszenia podawanego dźwięku z odległości około 350-400 metrów oraz dowolne uznanie, że oskarżony obserwował rozwój wypadków, co nie pozwala na przyjęcie, że oskarżony zarówno widział sygnały świetlne, jak i słyszał sygnały dźwiękowe podawane rzekomo przez funkcjonariuszy z radiowozu.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kwestionowane przez obrońcę ustalenia Sąd Rejonowy poczynił na podstawie prawidłowo ocenionych zeznań funkcjonariuszy Policji M. B. i E. K.. Zamiar oskarżonego, jako kategoria ustaleń faktycznych został przez Sąd Rejonowy wyprowadzony bezbłędnie ze wszelkich jego działań i zaniechań, które wprost wynikały z zeznań w/w osób. Sąd Okręgowy nie stwierdził również dowolności pierwszoinstancyjnych ustaleń w kwestii tego, że oskarżony P. S. widział kierowane do niego sygnały świetlne i dźwiękowe. Wyjaśnienia</p>		

<p>dotyczące tej kwestii oskarżony złożył dopiero bezpośrednio przed wydaniem zaskarżonego wyroku (k. 101v). Zostały one ocenione przez Sąd Rejonowy zgodnie z art. 7 kpk. Jak już wskazano, kontrdowodem w tym względzie w stosunku do wyjaśnień oskarżonego były zeznania funkcjonariuszy Policji E. K. i M. B., ocenione w sposób logiczny, zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności tej sprawy.</p>		
Wniosek		
<p>- o zmianę orzeczenia w całości i uniewinnienie oskarżonego P. S. od zarzucanego i przypisanego mu czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
Lp.	Zarzut	
3.	<p>Naruszenie art. 193 § 1 kpk, poprzez jego niezastosowanie w sytuacji nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresie antropologii lub akustyki w celu ustalenia, czy oskarżony P. S. w okolicznościach sprawy (rozpoczęcie podawania sygnału dźwiękowego w kierunku jazdy oskarżonego po około 10 sekundach, odległość oskarżonego około 300 metrów w tym momencie oraz oddalanie się przez kolejne 5-7 sekund przez oskarżonego zamkniętego w aucie), mógł usłyszeć (fizycznie) rzekomo</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>podawany przez funkcjonariuszy dźwięk oraz czy mógł dostrzec i uznać podawany rzekomo dźwięk błyskowy jako skierowany do niego, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem Sąd I instancji pominął w swoich rozważaniach podstawowe prawa fizyczne, w tym te związane z prędkością, przyspieszeniem i rozchodzeniem się dźwięku w przestrzeni jako fali, co należy rozumieć jako brak wiedzy o takich podstawowych zjawiskach, których wyjaśnienie wymagało powołania biegłego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zgodnie z art. 193 § 1 kpk, jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych, zasięga się opinii biegłego albo biegłych. Rzecz w tym, iż opinia taka jest zbędna, gdy stwierdzenie owych „istotnych” okoliczności kumulatywnie, tak jak w niniejszej sprawie, w ogóle nie wymaga wiadomości specjalnych, gdyż można je wyprowadzić z dowodów ocenionych zgodnie z art. 7 kpk. W ocenie Sądu Okręgowego, nie wymaga wiadomości specjalnych ocena procesów myślowych i świadomości oskarżonego, który w reakcji na sygnał ręką uprawnionego funkcjonariusza do zatrzymania się najpierw zwalnia, a następnie przyspiesza i nie reaguje na podjęty za nim pościg, podczas którego wysyłano sygnały świetlne i dźwiękowe do zatrzymania się. Proste zaprzeczenie co do możliwości dostrzeżenia tychże sygnałów przy zwiększanej sukcesywnie prędkości prowadzonego pojazdu,</p>		

<p>nie mogło stanowić przeciwwagi dla obciążających oskarżonego zeznań funkcjonariuszy Policji – M. B. i E. K.. Charakterystycznym pozostawało, iż sam skarżący zarzucał Sądowi Rejonowemu procedującemu w tej sprawie „brak wiedzy o podstawowych zjawiskach”, a zatem stwierdzenia wymagało, iż również w jego przekonaniu ustalenie okoliczności, których próbował dowieść, wcale nie wymagało wiadomości specjalnych, lecz należało do tych możliwych do ustalenia i mieszczących się w wiedzy i rozeznaniu przeciętnego, racjonalnie myślącego obserwatora. W takiej sytuacji zarzut obraży art. 193 § 1 kpk, dotyczący ewentualnych braków pierwszoinstancyjnego postępowania dowodowego nie mógł być uznany za słuszny, a jego wyprowadzenie przy powołanej przez skarżącego argumentacji stanowiło działanie wewnętrznie sprzeczne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę orzeczenia w całości i uniewinnienie oskarżonego P. S. od zarzucanego i przypisanego mu czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>4.</p>	<p>Naruszenie art. 410 kpk, poprzez przyjęcie za podstawę orzekania okoliczności</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

	<p>nieujawnionej w toku postępowania, tj. okoliczności tego rodzaju, że pomiędzy samochodem oskarżonego, a radiowozem nie znajdował się jakikolwiek inny pojazd, co mogło mieć miejsce z uwagi na upływ około 10 sekund od chwili zakończenia kontroli prędkości do chwili wyjazdu radiowozu z miejsca postoju i ustawienia się w osi jezdni, na co wskazują uznane za w pełni wiarygodne zeznania świadków B. i K., co z kolei doprowadziło do błędu w ustaleniach stanu faktycznego polegającego na przyjęciu, że oskarżony P. S. mógł widzieć sygnały świetlne rzekomo mu podawane, skoro z żadnego dowodu nie wynika, że mogło to następować bezpośrednio na linii radiowóz - pojazd oskarżonego;</p>	# niezasadny
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W ramach tego zarzutu obrońca stworzył jedynie niepopartą żadnym dowodem hipotezę, mnożąc wątpliwości, których nie miał ani Sąd I, ani II instancji. Ich rozstrzygnięcie było możliwe przy pomocy analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego. Zauważenia wymaga, iż nawet gdyby auto oskarżonego i radiowóz policyjny w trakcie podjętego za oskarżonym pościgu rozdzielały inne pojazdy, nie podważało to skutecznie pierwszoinstancyjnych ustaleń, kluczowych dla przyjęcia sprawstwa oskarżonego, tj. świadomości konieczności zatrzymania się do kontroli, celowym zwiększeniu prędkości i kontynuowaniu przez oskarżonego jazdy z prędkością ponad 100 km/h w terenie zabudowanym, celem zgubienia</p>		

<p>pościgu radiowozu policyjnego wysyłającego do oskarżonego sygnały świetlne i dźwiękowe. Skoro oskarżony zgubił podjęty za nim pościg logicznym pozostawało także, że funkcjonariusze finalnie stracili oskarżonego z zasięgu swojego wzroku i linię radiowóz – pojazd oskarżonego przedzieliły inne pojazdy, aczkolwiek ustalenie sprawstwa przy przestępstwie z art. 178b kk nie wymaga, aby linia pojazdów ściganego i ścigającego była bezpośrednia i aby nie rozdzielały jej inne pojazdy. Nie wymaga również, aby wysyłanie sygnałów świetlnych i dźwiękowych do sprawcy tego przestępstwa trwało określony czas. Wymóg, aby podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej oznacza konieczność objęcia uwagą Sądu I instancji ferującego wyrok wszystkich okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy wydając wyrok w sprawie P. S. sprostował normie art. 410 kpk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę orzeczenia w całości i uniewinnienie oskarżonego P. S. od zarzucanego i przypisanego mu czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

5.	<p>Obraza art. 178b kk, poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji zastosowanie, a polegającą na przyjęciu, że dla popełnienia przestępstwa tam stypizowanego wystarczającym jest ustalenie, że uprawniony podmiot podawał z radiowozu znaki świetlne i dźwiękowe w sytuacji, w której prawidłowa wykładnia tejże normy prowadzi do uznania, że koniecznym jest po pierwsze ustalenie, że takie sygnały mogły fizycznie dojść do popełniającego czyn (jako zjawiska fizyczne w postaci fali świetlnej i dźwiękowej), po drugie mogły być uznane za skierowane do niego, co doprowadziło do przypisania oskarżonemu czynu, za który został skazany.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. W przedmiotowej sprawie przy ocenie tego zarzutu obrońcy należało mieć na względzie przede wszystkim to, że z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku bezpośrednio wynika, że Sąd Rejonowy ferując zaskarżony wyrok ustalił, że oskarżony widział i słyszał kierowane do niego sygnały, a ponadto, że były one skierowane bezpośrednio do niego. W takiej sytuacji subsumpcja poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych pod konkretną normę prawa materialnego została przeprowadzona bezbłędnie, zgodnie z wykładnią przepisu art. 178b kk, postulowaną przez obrońcę.</p>		

<p>Wywodzenie zarzutu wtórnego obrazy przepisu prawa materialnego z kwestionowanych uprzednio w tym samym środku odwoławczym ustaleń faktycznych, prowadziło do wniosku o pominięciu przez skarżącego, podmiot profesjonalny, całego stabilnego od lat orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych dotyczącego istoty i wzajemnych relacji względnych przesłanek odwoławczych z art. 438 pkt 1 (obecnie 1a) kpk i art. 438 pkt 3 kpk. Uzupełniająco dodać jedynie można, iż w kontekście wypełnienia znamion przestępstwa z art. 178b kk, Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że wystarczające ze strony funkcjonariuszy jest chociażby naprzemienne wysyłanie sygnału akustycznego i świetlnego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę orzeczenia w całości i uniewinnienie oskarżonego P. S. od zarzucanego i przypisanego mu czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
-----	-----
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwiążle o powodach uchylecia	
-----	-----

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
---------------------------------	-------------------------

II.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zasądzono od oskarżonego P. S. kwotę 270 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.
-----	---

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana